

PROPRIETAR—DIRECTOR

Dr. AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

conform regulamen. de a-
plicare a tarifului comer-
cial, categoria V.

Unitatea

REDACTOR

Prof. DUMITRU NEDA

Foaie înscrisă în Registrul de
publicații al Trib. Târnava-Mică
sub Nr. 2—1938.

ABONAMENTE

Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foaie bisericească — Apare în fiecare Sâmbătă

Singurul Tămăduitor

(+) *Continentul nostru e cumplit sguduit.*

Lăcomia care nu se mai satură, mândria luciferiană și lipsa de respect față de ceea ce se cheamă și este individ și personalitate umană, au deslănțuit războiul în curs, cu perspective de ruinare a civilizației europene, schilodire a miltoane de trupuri și sfâșiere a inimilor și conștiințelor. Și nu există un singur cap cuge-tător care să nu se întrebe cu îngrijorare: cine va reface ruinele și va vindeca rănille pricinuite de acest prăpăd căsunat de păcătoșenia criminală a celor ce l-au pregătit mai mult ori mai puțin în taină și apoi l-au pornit?

Răspuns la această întrebare chinuitoare a dat SF. PĂRINTE, de Paștile latine din acest an: Singur Hristos, cu Legea și cu Harul său. Lumea bătrînului nostru continent a fost înveninată metodic de lucrătorii răutății; i-a fost scâlciată gândirea, și slăbite resorturile morale, așa că aventurieri îndrăzneți și abili au putut exploata ușor mulțimi nenumărate, pe care le hotnogesc după placul lor pirate-resc în fond, specios în formă, având de grijă, între timp, să le servească însemnate doze de narcotic ritoricesc-patriotard. Ce urlate de „indignare” a ciurdelor mujicești-bolșevice împotriva finlandezilor cari „amenință Sovietia”, n’au purtat în tot universul undele eterice! Și cum ne-a fost și ne este dat să auzim sbierăte la fel de sălbatice, și tot atât de „îndreptățite”, și din alte părți de lume!

Răul este imens. Primejdia e de moarte. Scăpare nu există decât una: Hristos cel care a biruit moartea. Cum spune Sf. Părinte:

„Numai Hristos, cu Legea și cu Harul său, poate reînvi și reface moravurile, atât private cât și publice; poate restabili un echilibru just între drepturi și datorii; poate înfrîna pofta fără sațiu de cucerire; poate înăbuși patimile, tempera și perfecționa justiția rigidă și rece, cu suflul carității. — Cel care a avut putere să porunciască vânturilor și vi-
forului și să liniștească valurile înfuriate, Acela singur poate, la fel, să înădupece voința oamenilor spre bunăînțelegere și iubire frățească, și să facă apoi ca — după ce au fost puse la punct în chip norocos, raporturile dintre oameni, nu cu forța, ci după normele adevărului, dreptății și iubirii — spadele să fie aruncate și în sfârșit, armele odată depuse, mâinile să se strângă în semnul înțelegerii și a prieteniei.”

Răutatea și, prin urmare, șarlatania și suferințele, nu vor lipsi cu totul din lume până la sfârșitul veacurilor. Tocmai de aceea datorința celor chemați în primul rând să fie lumina lumii e să petreacă mereu lângă Hristos cu gândul și cu fapta și să aducă și pe alții la același singur Tămăduitor a tuturor neputințelor și boalelor, în toate împrejurările vieții.

Treuga Dei

Porunca cea mare a solidarității românești — Pacea confesională —
Temeiurile și condițiile ei firești

(*) Se apropie furtuna. S-o așteptăm pregătiți. Tot omul la postul său. Nația întreagă să fie un singur om, cu o singură vrere și singură putere. — Orice risipă de energii, orice lipsă de disciplină, orice neînțelegere și harță este păgubitoare și periculoasă. Prin frățietate și entuziasm comun trebuie să potențăm forța de rezistență și de biruință națională.

Porunca se desprinde cu putere elementară din însuși instinctul nostru de viață. O înțelege, fără explicații, tot sufletul românesc. Fără încetare o accentuiază și conducătorii țării. A formulat-o de curând, categoric, M. Sa Regele. Răspunzând omagiilor Adunării Deputaților, Suveranul a spus, între altele: „Intărirea... materială trebuie să meargă cot la cot cu cea sufletească, prin desăvârșirea tot mai încheată a tuturor puterilor conștiințe și patriotice într’un singur mănunchiu, având un singur țel, o singură credință... Nu e timpul să ne uităm înapoi la ce a fost, ci toți să avem ochii ațintiți către viitorul unei desăvârșite solidarități naționale...”

Se înțelege de sine, că pacea confesională este un element esențial în cimentarea acestei înfrățiri generale.

Avem mândria de a afirma, fără teama de a putea fi desmințiti, că am înțeles deplin acest mare comandament național, și l-am urmat fără niciun apel din afară. Biserica noastră a stat neîncetat în slujba păcii și a fost gata de colaborare în toate acțiunile de interes obștesc. Nu e vina ei, dacă nu totdeauna a fost înțeleasă și dacă, în loc de pâne, i s’a răspuns cu pietri. — Indiferent însă de tratamentul de care s’a bucurat, ea a perseverat în drumul blândeței și a sacrificiului. Mai ales acum, când vremile s’au învolburat deasupra neamului, ea a înțeles să dea mai mult decât i se putea cere. A suferit fără a se plânge. A fost atacată și n’a răspuns. — De dragul păcii românești!

Ar fi totuși periculos să ne legănăm în iluzii și să interpretăm tăcerea drept pace. Dintr’un înalt sentiment național, presa noastră înțelege să dea glas numai bucuriilor Bisericii și să uite durerile ei. Aceasta însă nu însemnează cătuși de puțin că ele au dispărut și că nu dor tot așa de intens ca înainte. — Țara are nevoie de pacea adâncă, adevărată; de pacea realităților, nu de aparențele ei numai. Iar aceasta pretinde neapărat două lucruri: a) Să fim lăsați în pace; b) Să ni se facă dreptate.

Nu e mare lucru ceea ce cerem. — Pacea, adecă, stă din doi. „Nici cel mai pașnic om nu poate trăi în pace dacă vecinul rău nu-l lasă”. — Din nenorocire, acesta e cazul. Avem „vecini”, care țin cu orice preț să se certe. Ne atacă fără rost și fără motiv. Tăcerea noastră, în loc de a-i liniști, pare a-i întărâta. Tonul lor se face violent până la injurie. Nu de mult, o serie întreagă de publicații ne-au insultat, în sensul strict al cuvântului, nu pentru ceva greșală a noastră, nu — ci pentru conferința pe care o ținuse d. prof. N. Iorga! Noi eram făcuți cu ou și cu oțet din motivul că marele dascăl al istoriei românești a afirmat câteva adevăruri despre rostul românesc al Bisericii noastre și despre raporturile noastre cu Roma lui Petru!

Se poate închipui „pace” cu astfel de metode? Până când mai putem noi trece cu vederea hulele ce ni se aduc, fără a fi dezertori dela datorie? Și chiar dacă am tăcea până în capăt, aceasta ar fi pace? Ce sentimente se răscolesc și se ațată în sufletele celor ce citesc articolele pătimase, care cearcă să ne lovească și atunci când noi, de dragul păcii, refuzăm a ne apăra?!

Este cazul să punem tuturor întrebarea: până când? Nu cumva comandamentul solidarității naționale îi obligă și pe alții în aceeași măsură ca pe noi?

În locul al doilea: *cerem dreptate*. — Statul trebuie să urmeze această poruncă firească pe toată linia. Tăria și puterea lui stau în proporție directă cu măsura în care va realiza acest ideal.

Ne bucurăm că, în vremea din urmă, printr’o serie întreagă de măsuri înțelepte, guvernul s’a arătat larg-înțelegător pentru dorințele și doleanțele cultelor minoritare. Prin aceasta a secat izvorul multor reclamațiuni și nemulțumiri.

În nădejdea dreptății pe care o așteptăm, ținem să pomenim însă că Biserica noastră românească n’a găsit aceeași bunăvoință. Nici una din durerile ei — al căror pomelnic nu-l mai așizăm aci, dintr’un sentiment de jenă — n’a fost vindecată! Toate memoriile episcopatului nostru au rămas cu... promisiuni, dar fără rezultate concrete. — Întrebăm cu tot respectul: e cu putință așa ceva? Și până când?

Nu putem încheia aceste rânduri fără a sublinia o lature specială a proplemei pacificării confesionale. — Ne gândim la granița spre care merg astăzi toate grijile și toate energiile noastre. Acolo, mai ales, trebuie să facem

dreptate și să ne ferim de provocări, ca să nu turburăm sufletul fraților care stau de veghe.

Ne doare că nu toate merg așa cum ar trebui. Nu mai înțeleg, nici din aceste părți, durerile cunoscute, care continuă însă. Ci am vrea să atragem atențiunea în chip deosebit asupra unor neajunsuri din coloniile românești abia înfiripate la granița de vest. Sunt între ele câteva curat unite, ori în majoritate zdrobitoare de credința noastră. Ei bine, se găsec „apostoli” fără suflet cari în aceste vremuri n'au ceva mai bun de făcut, decât să le tulbure și să le desbine. Așa, de ex. la Drăgușeni. Vre-o 120 familii, din Maramureș. Toți uniți. Intr'o zi apare între ei un domn, care le promite pășune și alte bunătăți, dacă... Se scriu vre-o 46 capi de familie pe o cerere în care — li-s'a spus — se cere pășune. Când colo: s'a cerut în ea parohie ortodoxă! Care s'a și decretat înființată numaidecât. — Oamenii au rămas uluiți. Totuși 12 — nici unul mai mult — au rămas, în schimbul unor noi promisiuni, în noua parohie. — Și colonia s'a apucat să-și ridice biserica. Două. Una greco-catolică, pentru 450 suflete, lungă de 20 m.; alta ortodoxă, pentru 50—60 suflete, lungă de 27 metri. Colonia dă lemne și ajutoare: pe din două, exact atâta pentru cele 112 familii unite, ca și pentru cele 10—12 familii ortodoxe! — E bine? E românesc?

Concluzia: Vrem, din toată inima, pacea. Vom lucra pentru ea din toate puterile. Ea însă nu va fi realitate decât atunci când: vom fi lăsați în pace; când vor înceta provocările și jignirile; și când ni se va face și nouă dreptate!

Pentru presa bună. Ziua de mâine, Dumineca II din Paresimi, e închinată propagandei pentru slova creștină. Dela toate centrele noastre eparhiale s'au dat îndrumări cum să se lucreze intens și serios, pentru ca o dorință binecuvântată să fie tradusă în faptă cât mai curând și mai deplin. Având în vedere acest scop, Preasf. Ioan al Lugojului a luat prin „Sionul Românesc” (Nr. 6-1940) măsurile precise și categorice:

1. O propagandă cât mai intensivă în vederea câștigării de noi abonați printre intelectuali la „Unirea” și „Cultura Creștină”, iar printre țărani și agricultori la „Unirea Poporului”. Frații vor cere numerii de probă dela administrațiile acestor organe, și le vor duce personal în casele oamenilor de bine, cari vor fi foarte veseli că li-s'a făcut acest plăcut și prețios serviciu.

2. *Colecta cu tasul* din Dumineca a III din post se va trimite, înainte de Sfintele Paști, la Casa Centrală Diecezană pentru AGRU și Presa noastră. Din Dumineca precedentă vor fi avizați oamenii despre rostul acestei colecte. Preoții vrednici se gândesc și la alte mijloace, căci făc colectă și umblând prin casele fruntașilor, între cari cel dintâiu, pe listă, e preotul.

Pentru a împintena pe slujitorii altarelor să devină apostoli devotați ai presei bune, Inaltul Ierarh le aduce aminte tuturor că „zilele de astăzi sunt mult, neasemănat mai grele, ca în trecut. Organizarea în societăți și propaganda prin ziare și reviste a devenit o necesitate, din fața căreia nu se poate da la o parte nici un om de frunte, care este dator să împlinească o slujbă, bazată pe pătrunderea ideilor sănătoase în conștiința omului”.

Folosiți bine timpul!

Gânduri din pastorală de Paresimi a Prsf. Alexandru al Maramureșului

... Poruncile — le cunoaștem, căci am crescut împreună cu ele. Sădite în noi de dragostea mamei, care n'a avut — că nu putea să aibă — alt gând, decât să ne știe aproape de inima Domnului, poruncile legii creștine ne-au fost călăuze luminoase toată viața. Socotite de noi sfințe — pentru că știam că prin ele, prin păzirea lor, și numai prin asta, putem ajunge la sfințirea sufletească: ținta vieții —, le-am avut mereu în minte și inimă, cerșind dela Dumnezeu, smeriți, darul de a le putea și împlini întru toate. Dacă apoi

totuși am căzut și ne-am abătut dela cărarea vieții, dacă totuși am călcat poruncile Domnului și am gustat din plăcerea înșelătoare a păcatului, nu-i vina Celuice, spre binele nostru, a rânduit stăvilare în lume, și nu-i vina poruncilor ce luminează cărarea vieții precum nici a mamei, care mereu ne-a îndemnat să păzim această cărare; ci-i vina noastră și numai a noastră. Indemnați de prietenii răi, cari ne voiau tovarăși la fapte de lege, mânați de poftetele neînfrânate ale trupului și amăgiți de desfătările ce credeam găsim departe de casa Părintelui iubitor, pornit și noi pe drumul fiului risipitor, cheltuind averea primită. Până unde am ajuns pe acest drum al pierzării, o știm fiecare unii abia am pornit, alții suntem departe înainte și se găsec, poate, și de aceia între cari au ajuns până la capet. Oriunde am să ne oprim o clipă, să ne adâncim în suflă să-i privim straietele sdrențuite, și să nu ne schimbăm urechea și inima la glasul ce ne cheamă înapoi. E glasul Părintelui scump, cărui inimă am sfâșiat-o, care ne vrea iară aproape de el, în binele și fericirea dela casă poruncilor păzite cu sfințenie. O singură condiție are: să ne recunoaștem greșala și să ne înfrântă să-i fâgăduim îndreptarea vieții. Aceasta-i, iubitorilor mei fii sufletești, roșu spovedaniei de Paști, a tainei sfințe și sfințitoare, așezate în Biserică de mila negrăită a Celuice »nu vrea moartea păcatului, ci se întoarce și să fie viu» (Ez. 33, 11). La răsplata întoarcerii este bucuria revederii darul îmbrățișării, »haina cea nouă» a sufletului luminat și »vițelul cel gras», ce ni-l dă Dumnezeu, hrană cerească, în taina sf. împărtășirii.

Un alt gând, care se cere pus în lumină din prilejul acesta, este că voia Domnului al cărei înțeles căutăm să-l pătrundem — este numai să nu-i călcăm poruncile, să nu gustăm fructul oprit al păcatelor, ci — poate chiar în măsură mai mare — să ne împlinim cu vârf și îndesat datoriile ce avem de împlinit. Voia Domnului nu se mulțumește cu nu face răul, ci așteaptă dela toți să face binele. Adevărul acesta se desprinde, cu tot

Foiața „Unirii”

Zelul pentru suflete

de pr. Dr. Ioan Stanciu-Craiova

A fi pus și trimis pentru mărturia sufletului aproapelui, e ori soarta lui Iuda, ori soarta apostolului iubit. De noi depinde aceasta. De iubim pe săraci, să nu dubităm, căci Iuda pe ei nu i-a iubit, ci pe sine însuși. De iubim pe Domnul, iarăși să nu ne îndoim, pentru că Iuda l-a vândut. Oare apostolul iubit, Ioan, de ce a fost iubit? Oare nu pentru feciorelnicia și dragostea lui? — De iubim pe Domnul cu adevărat, iubim și sufletele încredințate nouă. Și dacă vom studia mișcările inimilor noastre, găsim în ea trei inclinări:

Prima ne împinge să dorim a fi parte activă în opere demne de existența noastră. Gândul că n'am servi la nimic, ne doare și ne simțim înjosiți. — *A doua*: Înțelegând scurțimea vieții noastre, ne grăbim să producem ceva care să rămână în urma noastră, care să perpetueze memoria noastră. — *A treia*, ne inclină către milă și evlavie.

Dacă aceste trei inclinări există în inima laicilor, cu atât mai puțin e permis să lipsească din inima sacerdotală, în care trebuie să strălucească luminat. Aceste inclinări eminente în inima preoțescă ar trebui să o transforme în

apostolică și cuceritoare, s'o facă după voința Prea Sfintei inimi a lui Isus.

Vai preotului pasiv! El și-a pierdut misiunea. A trecut de mult vremea când turmele și căutau păstorii; astăzi curente de tot felul, adversare religiei, celei adevărate mai ales, au dus turmele cuvântătoare în rătăcire și le-au făcut indiferente față de păstori.

Dacă preotul se va mulțumi cu pretinsa și injustificata „domnie”, care-l face să stea pasiv în casă, va sta așa mult și rău, într'o izolare din ce în ce mai tristă, zăcându-i în mâinile inerte tezaurul grației și al adevărului. Inima sacerdotală, apostolică și cuceritoare, știe ieși din casă, din biserică, lasă la o parte timiditatea, căci e aprinsă de focul dragostei care nu cunoaște piedeci, merge pe străzi și prin piețe și ori unde va ști că are pe cineva din turma Domnului. Va intra prin case, va vorbi părintește și cu îndrăzneală acelor suflete, cari nu-l cunosc, nu-l doresc și nu-l vreau, cari nu înțeleg misiunea lui față de care sunt indiferente, fie din ignoranță, fie din patimi.

Dar el va câștiga mai întâi inimile nevinoșilor copii; prin ei și ale părinților. Așa-i va converti la Domnul Dumnezeu lor. Se va interesa de toate evenimente din parohia sa, va insista asupra primirii sfințelor sacrameinte unde e cazul, și cazul e foarte des, căci, vai, e atâta indiferență! — Copii nevo-

tezați, concubinari îmbătrâniți, muribunzi și gâni sunt foarte mulți.

În toate zilele, în tot locul, preotul zelos și cuceritor va căuta binele sufletelor, nu și său, căci așa va reuși, și numai așa.

Inima preotului apostolic și cuceritor arde încă și pentru sufletele cari din parohia sa emigrează aiurea, la orașe mari cu deosebire. El că au plecat de mult, sau de puțin vreme el le urmărește, se interesează printre cei rămași de soarta lor, mai ales când vreau ordin circular i-o impune aceasta, văzându-se atunci de două ori obligat.

Pe mine mă doare în adevăr când aflu prea târziu suflete cari de drept de mult timp aparțin, pe care cu mai multă bunăvoință din partea parohului locului de unde au plecat le-ași fi putut mai de mult cunoaște, servi îngrijii și păstra în dreapta credință. Când cineva pleacă din parohia sa aiurea, presupunând că e conștiu, că-și iubește parohul care încă îl iubește la fel, că parohul cunoaște pe fiecare parohian al său, îmi place să cred că înainte de plecare merge la parohul său să ceară un sfat, să-și ia rămas bun, să-i ceară binecuvântarea. — Ar fi prea trist să nu fie așa.

Însă chiar când parohianul nu ar fi apărut parohul nu simte lipsa parohianului său? Nu întrebă apoi de el? Parohul dela oraș poate avea mai multă scuză, însă nu cel dela sat, căci în sat ajunge la urechile parohului îndată

neîndoios, din judecata ce știm că se va rosti la capătul lumii, când răsplata se va da pentru cât bine am făcut, și când, pentru că nu am făcut binele ce trebuia să facem, ne va ajunge osânda. Domnul o spune de tot răspicat: Impărăția se va moșteni »pentru că flămând am fost și mi-ați dat să mănânc, setos am fost și mi-ați dat să beau, străin am fost și m'ați primit, gol am fost și m'ați îmbrăcat, bolnav am fost și m'ați cercetat, în temniță am fost și ați venit la mine« (Mt. 25, 35-36). Iar ceice nu vor fi făcut aceasta, »vor merge în munca de veci« (Mt. 25, 46). Spre a putea sta deci, odată și odată, la dreapta dumnezeescului judecător, nu-i destul să nu fi suduit, să nu fi furat, să nu fi clevetit, să nu fi stricat sărbătorile cu beții și alte bles-tămății. Nu-i destul, să nu fi jurat pe minciună, să fi păstrat neatinsă curătenia căsătoriei și să nu-ți fi lăpădat, ca un cojoc petecit, legea primită în botez; ci se cere mai mult. Se cer fapte bune, de milostenie, împlinite din dragoste către aproapele, fără de care nu poate fi în inima nimănui dragostea ce se cere către Dumnezeu și biserica lui. Cei săraci și lipsiți, cei bolnavi și neputincioși, cei amăriți și îndurerăți, cei căzuți în necredință, ori alte păcate, trebuiesc ajutați după puteri, căci ajutorul ce le dăm, tot ce vom fi făcut »unuia dintre acești frați mai mici« (Mt. 25, 49), Domnului i-am făcut.

Câtă lumină nu se revarsă, dragilor mei, din această învățatură de temelie a legii creștine, adevărată lege a dragostei, asupra datoriilor grele, de conștiință, ce avem cei rămași acasă la vatră, față de familiile celor de atâta timp străjuesc hotarele țării. De soarta lor, destul de necăjită până acum, s'au făcut de curând îngrijiri și din partea stăpânirii, luându-se măsuri înțelepte să li-se dea regulat ajutoare, dar asta nu ne desleagă dela datoria ce avem de a împlini, și față de ele, porunca cea mare a faptelor de milostenie trupească și sufletească, menite a ne asigura fericirea și mântuirea.

Un paroh model: S. Petru Fourier. Parohul model al epocii regelui francez Henri IV este Sf. Petru Fourier, ca și în întâia jumătate a veacului trecut parohul din Ars, S. Ioan Vianney.

Petru Fourier își face studiile în colegiul Iezuiților din Pont-à-Mousson.

Din școala lor iese cu minunate cunoștințe clasice de elinește și latinește. În tot timpul vieții, el vrea să scrie o carte: *Practica parohilor*. N'ajunge s'o isprăvească.

În parohia sa din Mattaincourt (Vosges), el își împarte credințioșii în patru categorii: desăvârșiți, înaintați, începători și pierduți. Aceasta din urmă categorie se recruta dintre stâlpii cârciumelor, pe care el încă le cerceta cu severitate. Uneori, atrași de frumoasele lecții de catehism ale parohului, veniau la biserică și cei »pierduți«.

În lecțiile S. Petru Fourier, pocăința, mărturisirea, părerea de rău nu erau simple cuvinte, ci adevărate personaje care trăiau, vorbeau. Într-o zi, el adună în cimitir toată calicimea: orbi, schiopi, surzi, ologi, cerșetori în zdrențe, pe cari îi arată credințelor săi, zicându-le: »Iată Hristos!« Trecând o ceată de hughenoți prin parohia lui, aud pe muncitori cântând psalmi în franțuzește. Traducând a-nume Desportes psaltirea în versuri, el își învață credințioșii cântări religioase, să le cânte și la lucru, în timpul zilei, lăsând cu totul la o parte cântecele lumești și injurăturile.

Nu e nevoie obștească la care el să nu se gândească. În parohia sa există o casă de credit gratuit, nu bancă cu dobânzi grase. El cere ca parohul să fie »păstorul poporului, tată, mamă, căpitan, conducător, strajă, paznic, doctor, avocat, procuror, hrănitor, pildă, oglindă, tuturor toate«.

Dacă l-ar fi cunoscut, marele rege francez Henric IV, care doria ca în fiecare Duminecă tot țăranul să mănânce o găină, desigur ar fi invidiat pe ducele de Lorena că are în țara lui mai restrânsă un asemenea paroh. (ig)

„Realitate și speranțe“

Sub acest titlu publică revista italiană atât de răspândită „La Festa“ (10-3-40) din Roma un prețios interview acordat redactorului ei de către I. P. S. mitropolitul nostru Alexandru, care petrecea atunci în Cetatea eternă. E vorba în el, în primul rând, despre »sufletul creștin al poporului românesc« — cum spune subtitlul revistei — despre tendințele și speranțele lui de mâne, strâns legate toate de poziția și misiunea României de a fi »sentinela cea mai înaintată a culturii latine la gurile Dunării«.

Mai întâi, înaltul Ierarh își exprimă bucuria pentru primirea caldă și plină de atențiuni de care au avut parte cei trei episcopi români uniți, plecați la Roma pentru a prezenta Sfântului Părinte în chip oficial omagiile acestei Biserici de Dumnezeu păzite. Fiindcă »noi suntem Români, în același timp însă catolici în credință și convingeri. Fără Roma, patrie a inimilor noastre, scaldată în sângele martirilor, maica fecundă a Sfinților, sediul iubirii, România nu și-ar avea nici numele. Considerăm Roma de două ori mamă a noastră: în lumina istoriei și în cea națională... Căci, — după valorile istoriei care ne-au dus în ortodoxia disidentă și apoi la unirea dela 1700 — »conștiința noastră națională coincide cu cea catolică. Istoria arată, într'adevăr, că renașterea noastră națională a pornit dela catolicii uniți, deci dela Roma unde am primit și am cultivat conștiința originii noastre, a străbunilor noștri. Cei mai mari istorici ai noștri dela sfârșitul veacului 18 au studiat la Roma și dau în volumele lor documente din arhivele romane«.

Se face apoi o scurtă privire peste situația religioasă și organizația bisericească a catolicilor din România, în prim rând a românilor uniți. Se pomenește, de asemenea, rolul însemnat al școlilor noastre confesionale, aducându-se un pios omagiu de recunoștință memoriei lui Pius XI, marele mecenat al acestor institut ale noastre.

chiar și cel mai mic eveniment. Puțină examinare a conștiinței noastre în acest sens nu mai folositoare ne poate fi, spre a vedea dacă iubim pe Domnul și sufletele Lui încredințate nouă, dacă suntem cuceritori sau pierzători, indiferenți și neglijenți în misiunea noastră de zel apostolic și cuceritor.

Dela frați

Părintele Paul Gouyon, distins membru al clerului arhiepiscopiei de Bordeaux (Franța), patria de origine a Sfântului Paulin de Nola, mare poet și amic al Sfântului Niceta de Remesiana apostolul Românilor, călcând pe urmele precursorilor, în vara 1939, a vizitat România, în particular capitala București.

Aici, în ospitalierul cămin S. Augustin de sub direcțiunea părintelui Louis Barral, asumpționist, a făcut cunoștințe multiple; între altele, și a părintelui canonic I. Georgescu din Oradea. Acesta i-a fost ciceronele din capitală și l-a ajutat să se documenteze, trimițându-i câteva din publicațiunile sale în limba franceză; mai nou, ancheta despre unirea bisericilor românești, cu excelența scrisoare-prefată de dl Gabriel Hanotaux, membru al Academiei franceze, fost ministru de externe al Republicii.

Abia putem bănui bunele servicii ce asemenea publicații aduc marelui cauze creștine.

Probă? Următoarea scrisoare-ziar, trimis din Bordeaux (18-1—1940) părintelui canonic Georgescu. Iată scrisoarea-ziar a părintelui P. Gouyon din chestiune:

„Dragă domnule canonic,

Astăzi am celebrat sfânta liturghie pentru unirea bisericilor, ca intențiune specială pentru

România. Cartea Dvoastre m'a făcut să mă cuget la aceasta. Vai, n'am avut deloc timp să citesc. Am găsit-o de câteva zile, de când sunt în concediu. Tânărul preot, pe care l-ai cunoscut în lulle trecut, a devenit, în adevăr, dela sfârșitul lui August, ofițer în armata franceză, locotenent într'un batalion de Infanterie alpină. Și avem experiența unui lung trai în linia din-tâi. Mulțumită bunăvoinței șefilor mei, am primit o cruce de război. A trebuit să suferim u-mezeală și ger. Am îndurat și câteva bombardamente de artilerie, care au făcut puține victime. Totuși prea multe, deși pierderile noastre sunt minime în raport cu ale războiului din 1914. Bărbații n'au entuziasmul nebun de atunci, dar sunt fermi în hotărârile lor, fiindcă războiul li-se pare de neapărată trebuință, până când nazismul nu va fi înlăturat în Germania. Eu cred, de altfel, că această luptă nu e decât un episod într'o conflagrațiune mai gigantică. Înțeleg bine pozițiunea actuală a României și nu mă îndoesc de sentimentele ei francofile, a căror mărturisire m'a impresionat atât de profund în călătoria mea... Nu mă îndoesc de succesul comun... Citesc acum, și aceasta-mi face plăcere, că această eventualitate a (războiului) n'a scăpat conducătorilor voștri și că se lucrează cu tărie la ridicarea unui »brău Carol II«. Prevederea nu strică.

20 Ianuarie.

Ieri seara, înainte de culcare, reluai volumul D.-Voastră (ancheta despre unirea biseri-

cilor) și m'a interesat foarte mult. Răspunsurile pe care D.-Voastră le-ați publicat cu atâta obiectivitate sunt inteligente și subliniază aspecte interesante ale problemei. Incepe să se vorbească la noi de un bloc al Occidentului creștin. D.-Voastră luați seama la evoluțiunea ce se face în spiritul guvernanților noștri, cel mai laic. Champetier de Ribes, Dautey, Pernot, cari ocupă posturi de prim plan în minister sunt catolici practicanți. Relațiunile noastre cu Italia se destind. După părerea mea, e ceva în pregătire, dar ar fi prematur să precizăm. Fiecare zi consacră între conducătorii spanolii și francezi un larg curent de simpatie. Italia mai aproape de Papa decât oricând, trebuie să albă în Balcani o politică foarte fericită. Roosevelt încă își întoarce privirile spre Roma. Climatul e favorabil și ancheta D.-Voastră se inserează providențial în acest cadru. Ea trebuie continuată... E incontestabil că biserica română ar câștiga prin unire. Curentul de cultură care, pornind din Roma și cu cea mai largă înțelegere se revarsă asupra fiecăreia din preoștii naționale, respectând originalitatea ei autohtonă, ar înviora de asemenea și preoștia română, cu privire la care mă tem de o contaminare germano-protestantă, fatală credinței și vieții sale spirituale. Cultura ce ni se dă în institutele pontificale este foarte înaltă. Trebuie, de altfel, să frecventezi, cum am făcut eu în anul trecut, aceste cercuri romane, pentru a admira vederile lor universale,

Viitorul, Ex. Sa il primește cu mare încredere. Raporturile noastre cu ortodoxia se fac tot mai bune. Locul certurilor și dihoniei il ia, pe încetul, o adevărată colaborare pe teren social și educativ, unde într'adevăr e necesară unirea tuturor pentru a infrunta valul de păgânism modern și primejdia bolșevistă dela nord. E îmbucurător, că din zi în zi se aud tot mai multe glasuri, din sânul ortodoxiei însași, care vorbesc cu simpatie de Roma și cer apropierea ortodoxiei românești de acest Centru al creștinătății. — In ce privește bolșevismul, I. P. S. Sa crede că el nu poate prinde rădăcini în România noastră care, prin înțeleptele stăruințe ale regelui Ferdinand, a împărțit latifundiile, dând pământul în stăpânirea plugarilor cari îl muncesc.

In urmă, Mitropolitul Blajului vorbește despre raporturile dintre Italia și România, pe care le vede cât se poate de promițătoare. Incepe cu o amintire istorică, nouă deosebit de prețioasă. »Italia, în timpul lui Cavour, a susținut independența noastră. Cavour scrisese doar Ministrului nostru de externe de atunci că este »o necesitate juridică a susține unitatea națională a Românilor«. Intr'adevăr, Vasile Alexandri, poetul și ministrul de externe, a găsit sprijin prețios în Cavour și în Victor Emanuel II. Aceste sunt fapte istorice care nu se uită. — Personal — continuă I. P. S. Sa — am afirmat totdeauna cu toată convingerea necesitatea prieteniei italo-române și, din acest punct de vedere, îmi place să constat că cultura italiană a găsit vii simpatii în tot teritoriul românesc de după unire. Institutul de cultură italiană din București are filiale în toată țara și activitatea lui îmbrățișează o tot mai mare rază de acțiune».

Interviewul se încheie cu expresia admirațiunii pentru noua Italie, plecată cu atâta energie pe drumul învierii și gloriei.

O rectificare. In numărul 11 din UNIREA, a. c., la pag. 4. în discursul-adresă a metropolitului nostru către Sanctitatea Sa Pius XII, în alineatul al doilea după cuvintele: obștescului Păstor, Piu XII, să se pună: »Urmașul lui Petru«... ca să nu se altereze înțelesul frazei poetului Salvadori.

pregătirea lor atât de completă, pe care cu atâta strălucire o întrupează figurile lui Pius XI și Pius XII. In regimentul meu, preoții sunt încunjuțați pretutindeni de respect și de considerațiune. Adeseori li-se cere părerea și cuvântul lor are o influență neegalată în discuțiuni sau în simple conversațiuni..

La întoarcerea mea din călătorie, am participat la săptămâna socială din Bordeaux, unde regăsiți numeroși amici străini. Aceasta mi-a adus convorbiri foarte interesante. Apoi luna August am petrecut-o într'o operă de vacanță, unde condusei niște Canadieni și Elvețieni. Mă gândeam să lucrez în lunile Septembrie și Octombrie, înainte de a reveni la Roma. D. Voastră știți restul.

Binevoii a saluta ocazional pe Prea Cuviosul Părinte Barral și cercul său atât de atrăgător de tineri studenți și, dacă-l vedeți pe Excelența Sa Prea Sfințitul Nunțiu Apostolic al României, Andrei Cassulo. Credeți, dragă domnule canonic, în respectuoasele mele sentimente, în rugăciunile mele și în dorința mea de a continua schimbul de scrisori cu D.-Voastră, așteptând să ne revedem:

(ss) Preot Paul Gouyon
277, cours de la Somme
Bordeaux (France).

Știri mărunte

Canonic nou la Cluj. In ședința capitală de Marți după amiază săptămâna aceasta, în locul Il Sale Dr. Octavian Domide, care trece la pensie, a fost ales canonic păr. Dr. Avram Cosma, profesor de teologie la Academia noastră din capitala Ardealului. — Sincere felicitări!

Personale. Preaven. Ordinariat al Blajului a făcut mai nou următoarele schimbări în sânul clerului eparhial: Emil Crețu din Troița, a fost numit la Ditrău; Codreanu Pop din Papiu-Ilarian, la Band; Augustin Sabău din Bucovăț (eparhia Lugojului) la Grebeniș; Adrian Todericiu din Visuia, la Pogăceaua-Câmp; Ioan Jeleriu din Săcelul de Pădure, la Șerbeni; Ioan Florea din Ileni, la Brașov II; Augustin Giurgiu din Goreni, la Băița; nou-hirotoniții: Emil Crișan, din Noșlac, la Merișori; Traian Nemeș din Turda, la Petrești de mijloc; Ovidiu Hulea, dir. gimn. de băeți din Aiud, a fost provăzut cu decret de jurisdicțiune; Virgil Stanciu și Emil Nireșteanu, profesori la Liceul de băeți din Blaj, și Petroniu Șerban, prof. la Gimn. Industrial au primit și dănșii harul preoției.

— Ven. Ordinariat al Lugojului a numit pe păr. Dr. Petru Suciș paroh I la Lugoj și admin. protopopesc; pe păr. Ștefan Bălan paroh I la Deva și admin. protop. al districtului Hunedoara, iar pe păr. Nicolae Armean secretar episcopesc. — Toți trei sunt preoți tineri și celibi, cu studii universitare.

— Ven. Ordinariat al Maramureșului a făcut următoarele numiri: Mihai Pop iunior, paroh la Cuceu; Emil Dragomir din Râușor, paroh la Copalnic-Mănăștur și protopop al districtului Mănăștur; Gh. Bolghiș din Silvașul de sus (eparhia Lugojului) la Boinești; Nicolae I. Costin din Mireșul mare, paroh la Jibou și protop. al districtului Jibou.

Ambasadorul român la Sf. Părinte. Agenția »Radiopress« anunță, cu data 25 Martie c., că d. Petrescu-Comnen, ambasadorul României pe lângă Vatican, a fost primit în audiență de Preafer. Părinte Pius XII. Asupra celor discutate de reprezentantul Țării noastre și de Supremul Pontifice Roman se păstrează cea mai desăvârșită discreție.

De dragul sufletelor. Săptămâna aceasta, păr. Dr. Ioan Suciș, prof. de teologie în Blaj, a ținut exerciții spirituale pentru femei la București, în cadrele Reuniunii »Sf. Elena«. — In continuare a desfășurat aceeași apostolie tot acolo, pentru studenți și studente, în cadrele »Astru«-lui. — La Târgu-Mureș s'au ostenit cu conducerea deprinderilor sufletești a elevilor și elevelor noastre dela școalele secundare păr. Liviu Chinezu, prof. de teologie în Blaj (pentru băeți), și P. Vasile Cristea, assumptionist din Blaj (pentru fete). Cele două biserici parohiale ale noastre din Tg. Mureș au fost puse în chip special la dispoziția cuvântătorilor duhovnicești și a tineretului școlar local, în scopul amintit.

Misiuni populare. Folosind împrejurare binevenită cu doue sărbători dupăolaltă, »Reuniunea Arhidiecezană de misiuni« a aranjat, în zilele de 23-26 Martie c., misiuni populare în mai multe parohii. Până acum avem informații despre aceasta din trei parohii. Și anume: 1. Bucerdea Vinoasă. Preot misionar a fost păr. Dumitru Neda prof.-canonic mitrop. La ascultarea spovedaniilor — binișor peste 200 — au dat ajutor și frații preoți: A. Iubaș-Ighiu; I. Coman-Oieșdea, V. Gherman-Șard și V. Lazar, preotul local. — 2. [La] Sântioana

(distr. Dumbrăveni) s'a ostenit cu vestirea cuvântului mântuirii păr. Dr. Gavril Pop, prof. de teologie în Blaj. S'au înregistrat mai bine de 200 apropieri de SS. Taine. La spovedină au dat ajutor păr. I. Penția, preotul local și păr. Petri din Hundorf. — 3. Apostolia preotului misionar în puternica parohie Solovăstru a făcut-o păr. Dr. Eugen Popa, preotul Blaj. S'au mărturisit și cuminecat peste 600 de credincioși. Au ajutat la ascultarea mărturisirilor și frații în Hristos: V. Anca, Iulian Man, Emil Catarig, M. Bartoșiu și Aug. Belea preotul local. — Lăudat să fie Domnul pentru toate!

Predici-conferințe în catedrala din Lugoj. E un obicei mai vechiu ca, în catedrala din Lugoj, în Paresimi, Miercurea și Vinerea, spre inserate, după »Binecuvântarea eucharistică«, să se rostească, de biserici distinși, cuvântări potrivite timpului de reculegere și înălțare sufletească a Postului Mare. Subiectul acestor teme de data aceasta este: Pocăința și Sf. Eucharistie. Inceputul l-a făcut în 13 Martie c., însuși Preasf. Ioan, care va face și încheierea seriei de predici-conferințe.

Locale. Dumineca viitoare, a IV-a de Paresimi, va predica în catedrală păr. Ioan Moldovanu, canonic mitropolitan.

— In seria organizată de »Astra« și »Cercul profesorilor secundari« a conferințelor Dumineca trecută d. Ștefan Pop, fostul rector al Colegiului Sf. Sava din București Distinsul cărturar care este adevărată autoritate în materie de limbă a examinat, pe că de competent pe atât de viu și interesant felul »cum vorbim.« Interesantă și instructivă în aceeași măsură, conferința distinsului fi al Blajului a secerat calde aplause dela publicul select care tixia sala festivă a liceului de băeți.

— Luni, de praznicul Bunevestiri, I. S. păr. Mitropolit Alexandru a slujit în catedrală, în sobor de preoți, o sf. liturghie arhierască, conferind tot atunci treapta lectoratului la 20 de tineri leviți ai Seminarului teologic blăjan »Bunavestire« și hirotoniți întru preot pe Petroniu Șerban, profesor la gimnaziul industrial.

A murit un apostol. In 7 Febr. c. s'au stins din viață păr. F. Wattson de binecuvântată pomenire. A fost fiul unui pastor anglican; a devenit și el pastor anglican, dar în urma studiului teologic serios și a rugăciunilor stăruitoare, a căpătat lumină de sus, și a trecut la catolici. De numele lui se leagă »Octava Rugăciunii« pentru convertirea și unirea ereticilor și schismaticilor cu adevărata Biserică a lui Hristos, carea este cea romană, a Papa, locțiitorul lui Hristos pe pământ, în frunte. — Mișcarea pornită de acest suflet cucernic cuprinde astăzi milioane de credincioși anglicani, ortodocși și catolici, cari se roagă cu căldură, îndeosebi în zilele octavei pomenirii (18—25 Ianuarie), pentru izbândirea gândului care i-a dat ființă.

Albania catolică. Până bine de curând catolicii de rit latin din Albania de Sud erau supuși arhiepiscopului din Durazzo, iar unii răsăriteni deadreptul Delegatului Apostolic. După o dispoziție mai nouă a Congregației pentru Biserica Orientală, Sf. Părinte a trecut Albania de Sud sub jurisdicția numitei Congregații, a instituit o Administratură Apostolică proprie pe seama ei și a numit pe Msgr. Leon G. P. Nigris Delegat Apostolic al Albaniei. Noua formație eclesiastică cuprinde Elbasanul, Korça, Beratul, Valona și Argiro-castro.